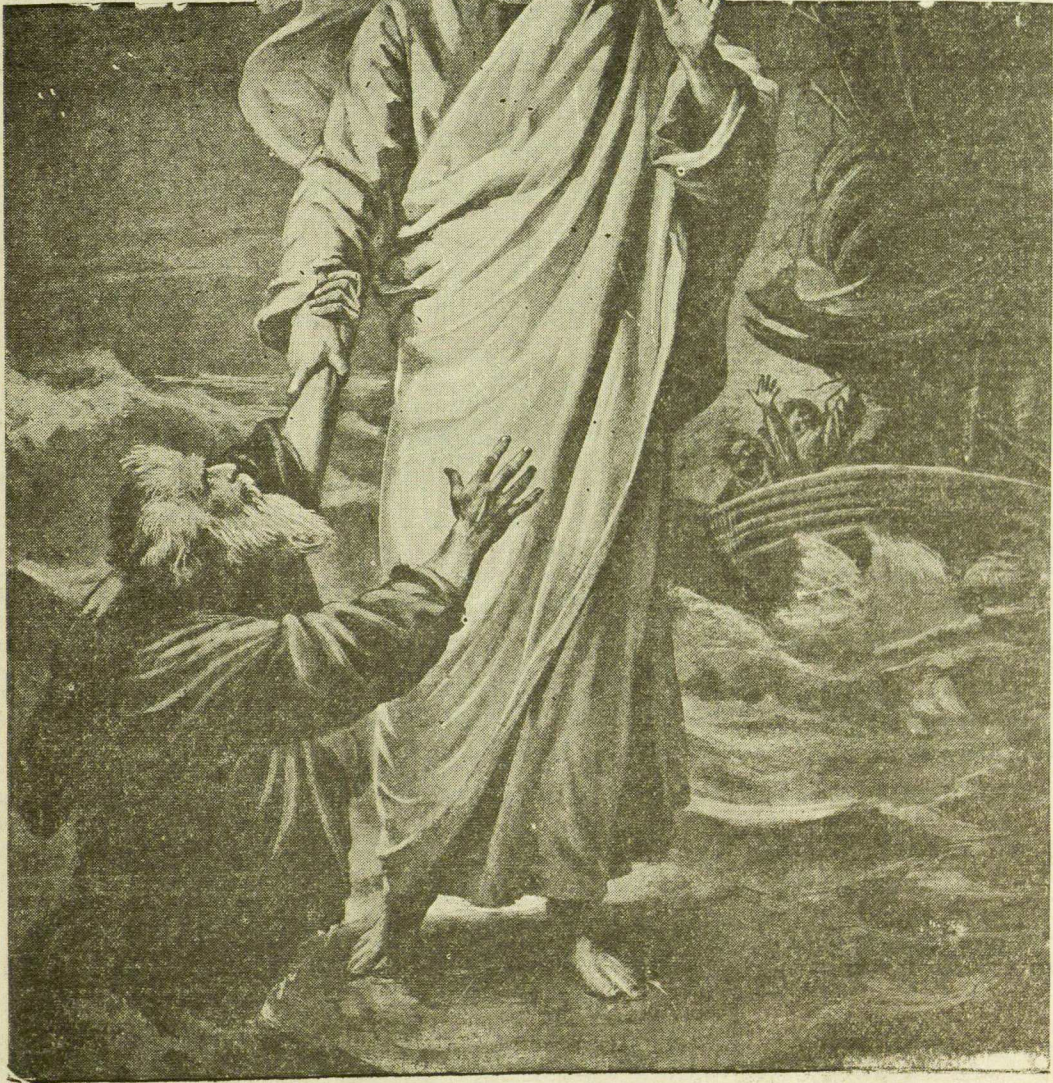

LAIVAS

No. 15. Metai VII

Baland.-April 9, 1927

Visn valst
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

VERBŲ SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

E v a n g e l i j a .

PILYP. 2, 5-11.

MAT. 21, 1-9.

BROLIAI: Turėkite savyje tokius jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis esmė budamas Dievas, nelaikė išplėsimu būti lygus Dievui; bet jis pats save ištuštino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidares panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidares paklusnus iki mirčiai, mirčiai gi kryžiaus. Todėl ir Dievas išaukštino jį ir dovanojė jam vardą, viršesnę už visus vardus, kad Jėzaus vardu prikauptų visoks kelias danguje, žemėje ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbėj.

ANUO metų, kada jie prisiartinio prie Jeruzalės ir atėjo į Betphagę prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytinių, jiedviem sakydamas: Eikite į miestelį, kurs ties judum, ir tuojuo rasisa pririšta asilė ir su ja asilaite; atriškite ir man atveskite, ir jei kas judum ką nors tartų, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojuo juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai, tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytinių padarė, kaip Jėzus jiedviem buvo išakęs.

Jie atvedė asilę ir asilaite, uždėjo ant jų dviejų savo rubus ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio; kiti gi kirtė medžių šakas ir klojo ant kelio. Ejusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: Osanna Dovo Sunui! Pagirtas teisie, kurs ateina Viešpaties Vardan!

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Gim inėms Į Lietuvą

Velykinė Išpažintis.

Viešpats Dievas sukuria kiekvieno žmogaus sielą tyra ir gražia. Nors kunas suteršia sielą pirmpradės nuodėmės pragaištingomis sekmėmis, šv. krikštas nuplauja tą mirtiną dėmę. Žmogus gali savo sielą tobulinti, papuošti ją įvairiomis dorybėmis. Bet kaip tapytojas vienu nesąmoningu brūkšniu arba skulptorius vienu netikusiu kaltelio kirčiu gali visiškai sunaikinti savo puikųjį meno kurinį, taip lygiai ir žmogus savo vienu neteisėtu pasielgimu gali mirtinai sužeisti savo sielos skaistybę. Toks nelemtas žmogaus pasielgimas, kuris sunaikina jame Dievo paveklą, vadinasi nuodėmė.

Nuodėmė yra didžiausias blogas. Kiekvieno daikto vertė yra sprendžiama iš jo veikimo sėkmių. Nuodėmės sėkmės yra labai pragaištingos; joms lygių pasaulyje nėra. Angelai, įpuldami į nuodėmę, prarado savo prakilnumą, neteko dangaus ir liko įmesti į pragarą. kame gyventų amžinai. Musų pirmutiniai tėvai savo nuodėme užtraukė ant savęs ir ištisos žmonių giminės visas tosios nuodėmės sėkmes. Žmogaus proto aptemimas, valios nusilpimas, kuno ligos—nelaimės, vargai, sopuliai, kančios, nepasisekimai, užsivylimai, sielvartos — baigiasi mirtimi ir amžina pražutimi pragare. Visa, kas tiktai liečia blogą pasaulyje, paeina iš nuodėmės. Taigi iš tų sėkmių ir yra aišku kaip baisesi savyje yra nuodėmė.

Viešpats Dievas yra visų gerybių ir malonių šaltinis. Bet visų šių Dievo

ypatybių žymiausia yra meilė arba gailingumas. Kalbant šv. Jono Apaštalo žodžiais “Dievas yra meilė!” (1 Jon. 4, 8). Jisai iš meilės sukurė pasaulį ir pavedė jį žmogui valdyti; Jisai iš meilės ir tą patį nusidėjusį žmogų atperko savo brangiausiu krauju. Išganytojas, ateidamas į šį pasaulį žmonijos atpirtų, paėmė sau ir tinkamą vardą — Jėzus, kuris skelbtų žmonėms Jo pasiuntinybės tikslą. “Tu gi praminsi jį vardu Jėzus, tarė angelas Juozapui, nes jis išgelbės savo tautą nuo jųjū nuodėmių.” (Mat. 1, 21). Jeigu Jėzus būtų tenkinęsis kuno ligų gydymu, Jisai būtų buvęs vadinamas Gydytojas, bet Jisai pagydė ir musų sielas, todėl ir yra vadinamas musų Atpirkėjas arba Išganytojas.

Viešpats Dievas yra galingas. Jisai sukurė pasaulį ir tą patį žmogų be svetimos pagalbos—iš nieko. Bet, suteikęs žmogui laisvą valią, vienas jo išganyti negali; žmogus turi patsai darbuotis savo išganymui. Dievas teikia žmogui užtektinai jam reikalingos malonės vengti. Deja, žmogui iš savo prigimties yra palinkęs į blogą ir todėl jisai dažnai nusideda. Butų veltui buvęs visas žmonijos atpirkimas, nes toji siela, šv. krikštu nuplauta, gali būti ir vėl nuodėme sutepta. Išganytojas tai gerai žinojo. Štai kodel Jisai iš savo didžiojo gailingumo įsteigė atgailos arba išpažinties Sakramentą. Žmogus katalikas, savo nuodėme praradęs išganymą, per išpažintį tą prarastą lai-

mę gali sau sugrąžinti.

Išganytojas parodė žmonėms, kad Jisai turi galios atleisti žmonėms nuodėmes. Jisai prižadėjo tą galią suteikti savo mokiniams ir jų įpėdiniams, ką vėliau ir padarė. Vieną kartą Išganytojas atvyko į Kafarnaumo miestą ir, įėjęs į namus, mokino susirinkusius. Tuo pačiu laiku buvo atneštas stabu ištiktas ligonis, kad Išganytojas jį pagydytų. Bet kadangi buvo susirinkę labai daug žmonių, atnešusieji ligonį jokiū budu negalėjo įeiti į vidų. Todel, užlipę ant stogo, jie per stogą nuleido ligonį į kambarį. Išganytojas, pamatęs tokį didelį jų tikėjimą, tarė ligoniui: pasitikėk sunau, tavo nuodėmės tau atleistos. Susirinkusieji Rašto žinovai išėždė Išganytojaus žodžiais, manydami, kad Išganytojas piktažodžiauja, nes tiktai vienas Dievas tegali atleisti nuodėmes. Išganytojas, gerai suprasdamas jų mintis, tarė jiems: kam jus manote pikta savo širdyje? kas lengviau pasakyti: tavo nuodėmės tau atleistos, ar tarti: kelkis ir vaikščiook? Bet kad žinotumėte žmogaus Sunų turint ant žemės valdžios atleisti nuodėmes, tuomet Jisai tarė stabo ištiktam: kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus. Tasai atsikėlė ir nuėjo į savo namus. (Mat. 9, 1).

Stebuklu patvirtinęs savo galią, Išganytojas prižadėjo Petrui ją suteikti. Vieną kartą, kuomet Išganytojas su savo mokiniais buvo atvykęs į Pilypo Cezareją, užklausė jų ką žmonės apie Jį mano: kuo Jisai yra. Mokiniai atsakė: vieni sako, kad Jisai yra Joñas Krik-

štytojas, kiti kad Elijas, o kiti kad Jeremijas arba vienas iš pranašų. Jėzus jiems tarė: jus gi ką sakote mane esant? Petras, atsakydamas visų Apaštalų vardu, tarė: Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sunus. Atsakydamas jam Išganytojas tarė: palaimintas esi Jono sunau, Simonai, nes ne kunas ir kraujas tai tau apreiskė, bet mano Tėvas, kurs yra danguje. Ir aš tau sakau: tu esi uola ir ant tos uolos aš pastatysiu savo bažnyčią ir pragaro vartai jos nepergalės. Aš duosiu tau dangaus karalystės raktus; ką tu tik suriši ant žemės, bus surišta danguje, ir ką atriši ant žemės, bus atrišta ir danguje. (Mat. 16, 13).

Ir šitą pažadėjimą Išganytojas išpildė savo iš numirusių prisikėlimo dienoje. Kuomet jau buvo vakaras, Jo mokiniai buvo susirinkę viename kambaryje ir duris iš baimės žydų turėjo užrakinę, Jėzus stojo jų tarpe ir tarė: ramybė teesie jums! Tai pasakęs, Jisai parodė jiems savo pervertas rankas ir šoną. Mokiniai, matydami savo Išganytoją, labai džiaugėsi. Išganytojas gi jiems tarė: ramybė teesie jums! Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, Jisai kvėpė į juos ir tarė jiems: imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tiems jos yra atleistos, o kam sulaikysite, yra sulaikytos. (Jon. 20, 19). Tokiū tai budu Išganytojas suteikė savo mokiniams galios atleisti žmonių nusidėjimus. Apaštalai tą galią perdavė savo įpėdiniams. Taip ir vyksta pasaulyje žmonių išganymo darbas.

Išpažinties turi eiti kiekvienas ka-

talikas bent vieną kartą į metus ir kiekvieną kartą, kuomet jisai papildo mirtiną nuodėmę. Tai yra aiškus Išganytojaus įsakymas: jei nedarysite atgailos, visi pražusite. (Luk. 13, 3). Šito Išganytojaus įsakymo nuo amžių laikosi Katalikų Bažnyčia, nes be išpažinties ir atgailos nėra išganymo. Žmogus, nusidėdamas, nustoja Dievo malonės ir tenka piktos dvasios galybei, iš kurios niekas jį negali išvaduoti, tiktai gera išpažintis. Jisai, nusidėdamas, nustoja galiybės apturėti dangų ir užsipelno sau pragarą. Gera išpažintis gražina jam tą prarastąją laimę. Žmogus, nusidėdamas, praranda savo visus gerus darbus. Nors jisai būtų savo visą gyvenimą geruose darbuose praleidęs, vienu mirtinu nusidėjimu jisai visa praranda. Tą prarastą turtą jam gali gražinti tiktai gera išpažintis. Nuodėmė panaikina žmoguje sąžinės ramybę. Jo sąžinė jį žadina, kankina. Gera išpažintis širdies ramybę žmogui pilnai gražina. Todėl kiekvienas žmogus, kuris nori gyventi dorai, ramiai ir linksmai, turi eiti išpažintis.

Kiekvienas žmogus yra nusidėjėlis. Šv. Bažnyčia, rupindamosi kiekvienos sielos išganymu, įsako eiti visiems išpažintis bent vieną kartą į metus. Kadangi žmonės yra linkę diena iš dienos savo pareigas atidėlioti, šv. Bažnyčia nuskiria tam tikslui ir laiką, būtent apie Velykas. Štai kodėl toji metinė išpažintis vadinasi velykine. Tasai įsakymas nėra patarimas, bet griežtas reikalavimas, paties Išganytojaus įsakymo atkartojimas. Kiekvienas, kuris

lenkia velykinę išpažintį, mirtinai prasiikalsta prieš Viešpatį Dievą. Toksai žmogus daugiau nėra skaitomas Katalikų Bažnyčios nariu. Velykinė išpažintis, tokiu būdu, yra kiekvieno žmogaus jo katalikybės žymė. Velykinės neatlikęs žmogus negali dalyvauti Sakramentuose, pavyzdžiui, būti tėvunu prie krikšto ir sutvirtinimo; negali įstoti į moterystės sakramentą; mirus jo kunas nepriimamas į bažnyčią ir nelaidojamas švęstoje vietoje. Iš šitų priemonių yra aišku kokios svarbos turi velykinė išpažintis kataliko gyvenime.

Kadangi velykinė išpažintis yra žmogaus katalikybės žymė, todėl visos katalikiškos organizacijos, norėdamos apsaugoti savo konstituciją, stato sąlygą, kad kiekvienas jos narys atliktų velykinę. Kai kurie mano, kad tokia sąlyga yra netolerancijos žymė. Taip jie manydami klysta. Kaip žolei reikalinga rasa bei saulės šviesa, taip katalikui žmogui reikalinga Dievo malonė, kurią jam suteikia Šven. Sakramentas. Ėjimas prie Sakramentų nėra joks sunkenybės jungas, bet didžiausia Dievo suteikta žmogui privilegija-malonė, kurios didybę ir prakilnumą mūsų protas nesugeba įvertinti. Jeigu kas manytų kitaip, jisai neturi jokio supratimo apie katalikų tikėjimo pamatinius dėsnius.

Visų organizacijų konstitucijos saugotojais yra centro valdyba. Viršiausios josios pareiga yra budėti, kad konstitucijos pamatai būtų apsaugoti. Jeigu kam nors tas saugumo stropumas turi rūpėti, tai mūsų lietuviškoms organizacijoms. Meskime akį į savo drauginių gyvenimą. Šimtai lietuviškų draugijų,

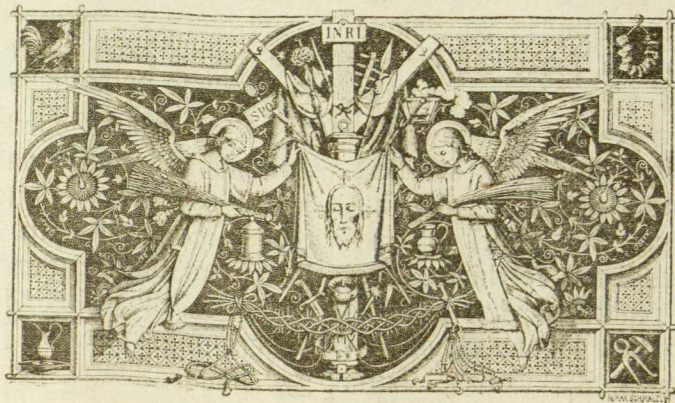
daugiausia pašelpinių, visokių šventų vardais pasipuošusių, šandie yra griežtai prieštikybinės draugijos, kurios ardo ir žudo visa, kas yra katalikiška. Prieš kelias dešimtis metų jos buvo katalikiškos draugijos. Jų konstitucijoje toji velykinės išpažinties sąlyga buvo smarkiausia pabrėžta, bet, deja, ne saugota. Kuomet tose draugijose atsirado daugelis nekatalikų, jie pasistengė paragrafą, kalbantį apie velykinę išpažintį, išmesti. Draugija, netekusi savo katalikiško veido, atidarė duris visiems. Štai kodėl šimtai lietuviškų katalikiškų draugijų šandie jau ne katalikiškos ir kai kurios jau ne lietuviškos.

Šitas nelaimingas davinys turėtų atidaryti akis mūsų katalikiškoms draugijoms. Valdybos turėtų stropiau sekti naujai priimamų narių dvasią ir konstitucijos pildymą. Dažnai įsispriaudžia negeistini asmenys ir paskui savo nedoru elgesiu teršia katalikiškos draugi-

jos vardą. Pasitaiko, kad toki asmenys įgyja didelės įtekmės ir paskui suskaldo draugiją, palikdami ją mažute bei silpnute; tuo pačiu įsteigdami iš atskilusių narių naują jau ne katalikišką draugiją.

Akyvaizdoje šitų davinų savo ryškesniam tikybinių jausmų pareiškimui visos draugijos turėtų sekti pas mus pradėjusį gyvuoti paprotį—velykinės išpažinties ėjimą kartu. Teikiamas nepaprastas įspudis, kuomet šimtai katalikų su savo ženklais, misijų ar atlaidų metu eina prie šv. Komunijos. Toks elgesis teikia džiaugsmo visiems katalikams ir Dievo malonės patiems dalyviams. Laikykime velykinės išpažinties pareigą maloniausiu meilės pareiškimu savo Kurėjui ir Išganytojui. Tuomet galėsime buti tikri, kad Jisai laimins mums savo gausiausiomis malonėmis.

J. N.

Tretininkų Žinios.

Šv. Pranciškus, Nukryžiuotojo karžygis.

Spalių mėn. 4 d. mums primena Serafiškojo Asyžiaus Šventojo laimingą mirtį ir jo pragarsėjimą. Nuo 700 m. prieš visų krikščionių akis gyvai kybo aukštas jo šventumo paveikslas, kurs mums rodo jo pilną panašumą Dievo Sunui kaip paprastame žemės gyvenime taip ir kentėjimuose. Pastaruose kaip tik tikriausiai pasireiškia Išganytojo link žmonių meilė; todėl kaip gi tas būtų galėjęs Serafinui nepadaryti ypatingos įsravos? Tą patį patvirtina ir pirmasai jo gyvenimo aprašytojas, Tomas iš Celano. Jis sako: "Visas Dievo vyro uolumas, jo viešas veikimas kaip ir asmeninis gyvenimas, sukosi apie Viešpaties kryžių, ir nuo pirmosios dienos, kada jis pradėjo Nukryžiuotajam tarnauti, jame sužibo įvairios kryžiaus paslaptys".

"Iš tikrųjų, šv. Pranciškus visas jautėsi Nukryžiuotojo karžygiu. Dargi jo vidujinis budas rodė jį esant tikros riteriškos (karžygiškos) prigimties, nes buvo kiltiškas pasiaukojimuose, ištikimas iki mirties Viešpaties tarnystėje, galingas kovoje. Pirmieji jo jaunystės planai sustatyti buvo karžygiškiems darbams, pirmasis jo ugninis uolumas tiko pasauliniam karžygių (riterių) luomui, kurį jis svajojo atsiekti. — Ir taip dar jauną jį randame gimtinio miesto mušiuose su Perugija; tiesa, čia jis buvo sugautas, bet ir tokiam kietame ir pažeminančiame stovy jis išlaikė karžygišką drąsą ir stiprumą. Bet jo pažiūros greitu laiku pasikeitė. Vieną syk jis prisiplakė prie vieno riterio, kurs rengėsi į Kryžiaus karą. Sekančią naktį apturėjo stebuklingą pamokymą, kad Dievas iš jo nereikalaujas jokių išviršinių kovų, bet dvasios srity didvyriškų darbų. Nuo šio laiko jo pažiūros karžygiškume palinko visai tikras vėžes: jis nori tapti didžiojo, visus nuo Kryžiaus valdančiojo, Karaliaus karžygiu.

Sveikas protas ir šventojo savybė reikalauja, kad jis savo dvasinį karžygiškumą visų

pirma pats savyje parodytų. Delto karžygišku pasiryžimu pradeda kovą prieš patį save: visų pirma savo sielą apvalo gailesyje, ašarose ir aštrioje atgailoje ir tada, į nieką neatsižvelgdamas, eina prieš savo širdies silpnybes, kad joje kiekvieną nuodėmingą dėmę išdildytų. Taip greitu laiku tampa tobulu savęs pergalėtoju. Dabar jau gali visas kilnias savo sielos jėgas ir širdies palinkimus pavesti tarnystei to, kuriam buvo prisiekęs tobulą ištikimybę. Kilnesnio dalyko, kaip Nukryžiuotajam tarnauti, šv. Pranciškui nebuvo. Jam jis visas pasišvenčia; su juo jis nori kentėti, kaip ir Nukryžiuotasis kentėjo; del jo jis nori dirbti ir kovoti, idant visas pasaulis nukryžiuotąją Meilę pažintų ir su padėka mylėtų. Kuo daugiau ir ilgiau jis karžygiškoj tarnystėje lavinosis, kad jo pasiaukojimas ku širdingiausias būtų, tuo jo uolumas tampa karštesnis.

Šv. Pranciškus pilniausį karžygiškumą savo darbu įrodęs galėjo tapti didžiojo Karaliaus karžygiu ir del kitų žmonių. Taip jis pradeda kovą prieš visą pasaulį esantį piktą, kurs jo Viešpačiui ir Mokytojui priešinosi; jis tampa karžygiu kovoj prieš šėtoną šio pasaulio kunigaikštį, viso pikto tėvą ir kaltininką. Jojo viešpatystę kame jis nesirastų, ar Dievo vaikuose šv. Bažnyčioje, ar paklydėliuose ir atskalunuose ar kituose šėtono verguose baisioj stambeldystėje pasinėrusiuose, jis trokšta nugaltėti. Tokiu budu šv. Pranciškus yra Dievo karžygis ir iš prigimties misijonierius. Kaipo nukryžiuotojo karžygio iš visų jo troškimų pirmas buvo priminti žmonėms nukryžiuotojo Viešpaties paveikslą. Ir jis gali su Tautų Apaštalu tarti: "Mes skelbiame Kristų, prikaltąjį ant kryžiaus, kurs žydams, tiesa, yra papiktinimas, pagonims gi paikybė, bet pašauktiesiems... Kristus, Dievo galybė ir išmintis" (1 Kor. 1, 23).

Su ugniniu užsidegimu ir liepsnojančia meile pradeda šv. Pranciškus Nukryžiuotąjį

skelbti, už Jį jis yra pasiryžęs — ir to trokšta — ant laužo mirti. Nukryžiuotojo Viešpaties Karaliaus, tikrojo Dievo ir Žmogaus, paveikslą visada jis laiko prieš savo pilnas džiaugsmo akis. Tiesos gi ir meilės spindulius, kurie nuo kryžiaus giliai į jo širdį buvo įsiskverbę jis neša į visą pasaulį, ypač į stabmeldžių šalis, kurias Nukryžiuotojo šviesa dar turėjo apšviesti. Iš tikrųjų kaip daugelis turėjo laimės per 700 m. iš tukstančių jo sunų lupų išgirsti linksmą naujieną. Ir taip žuvo netikėjimo tamsybės, žuvo rankai, kuriuose vargšai stabmeldžiai, kelio nežinodami, grabinėjo ir klajojo; žuvo taip pat ir bausmingo Dievo teisingumo tamsus debesys, kurie dėl stabmeldybės nuodėmių ir baisenybių negailestingai juos slėgė. Šv. Pranciškus kaip kovotojų burio vadas visu frontu šėtono karaliją užkovojo ir nesuskaitomose žmonių širdyse Nukryžiuotojo karaliją įsteigė!

Ir kas gi nenorėtų po jo vėliava drauge kovoti už tą, kurs ir už mus buvo nukryžiuotas? Į šią kilnią tarnystę ne tik jo sunūs, kurie jo vardą ir rubą nešioja, yra pašaukti, bet ir mes visi, kurie į Kristų Nukryžiuotąjį tikime. Ir Tu, mielas skaitytojau, Kryžiaus karžygių eilėse busi, jei visų pirma savy pačiam esantį piklą drąsiai nuveiksi ir pagaliau, visą savo protą ir širdį į Išganytoją nukreipsi ir jam pavesi. Tada pats vis didesniu susiinteresavimu tas kovas seksi, kurias misijonieriai stabmeldžių šalyse su tamsybių kunigaikščiu laimi, ir labai dažnai, mažai pagalbos turėdami, dargi su didelėmis aukomis. Tada Tave apims liepsnojantis troškimas šiame kovos pasauly padaryti viską, kad tik Kristaus kovotojus paremti malda, aukomis ir išmalda. Šis kilnus užsibrėžimas padarys Tave uoliu katalikų misijų, ypač didelės pranciškonų misijų sąjungos, platinimo sąnarių. Tada Tau ne tik ką nebus daug, paremti didžiojo Karžygio sunus po savo vėliava pirmosiose eilėse už Nukryžiuotąjį kovojančius, bet tas dargi daug sykių didelį širdies džiaugsmą suteiks.

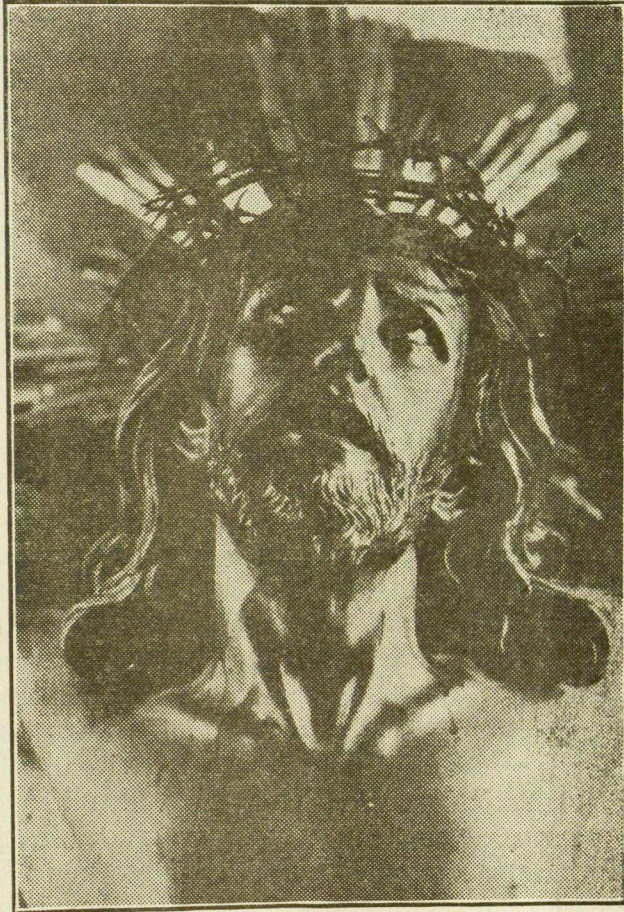
Šį dalyką labai gražiai ir tinkamai atvaizduoja Dievo apdovanotas dailininkas W. Jakobas. Jo paveiksle matome didžiausį pasauly

misijų kraštą Kiniją su savo pagodomis ir šventyklomis. Į jį greitai artinasi malonaus vėjo pučiamas laivas, kurs ant burių neša Išganytojo monogramą. Ko Išganytojas iš mūsų nori, pasako didi Kryžiaus riterio šv. Pranciškaus išvaizda. Jo Akys iš švento susijaudinimo lyg kibirkštys žiba, o rimtas ir tačiau taip malonus veidas šviečia pilnas meilės; link Nukryžiuotojo, kurio kančią laiko kairėj rankoj pakėles, kad visam pasauliui parodžius. Kaip jis linksmina visą žmonią: "Mes gi skelbiame Kristų, Nukryžiuotąjį!" Jo gyvenimą ir mokslą jis semia iš keturių Evangelijų visus keturius kryžiaus galus puošiančių. Nuo išganyto ženklo krentantieji spinduliai yra ženklas to jo dieviškojo gražumo ir tosios laimės, kurią jis žmonėms neša ir prieš kuriuos stabmeldystės tamsybės pasišalinti turi.

Toks tai yra didžio šventojo paveikslas, Nukryžiuotojo mokslo simbolis. Stabmeldžių šalims šv. Pranciškus yra, kaip šv. Bažnyčia sako, rukuose laimę nešinėjoji aušros žvaigždė, gi Tau, mielas misijų drauge, pirmasis širdingas ragintojas, kurs ir Tave ragina tapti uoliu misijų sandarbininku tais žodžiais, kurie kadaise tukstančius buvo uždege keliauti atvauduoti Šv. Karsto: "Dievas taip nori!" Laikyk tai savo širdyje. Netrukus ji užsidegs tokia prie Nukryžiuotojo meile, kad kiekviena Jam daroma auka Tau taps lengva. Tik tada pastebėsi, kad gana jau snausti, o laikas padėti tie š, kurie savo visą gyvenimą pašvenčia tik tam, kad stabmeldystės tamsybes išsklaidyti. O, kad visi iš didžio Asyžiaus šventojo mokintūs, kaip tapti Nukryžiuotojo karžygiu, tai malnioji Dievo Sunaus viešpatija greit visą pasaulį apimtų.

Kun. Riech, O. F. M.

„Tėve į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią.”
(Luk. 23, 46).

Nekaltas Kankinys.

Rektoriauti kun. Dovydaičiui buvo neapsakomai sunku. Bažnyčiose prasi-dėjo politinės demonstracijos, kunigai ėmė pasiduoti užsienio agitatorių iš-aukštintai universiteto jaunuomenei. Kun. Dovydaitis, kaip ir vyskupas Valančius, nujautė, jog iš visa to bus tik vienu nelaimių, daugiau nieko; tad abudu atvirai stojo, kiek tik bailė pavelijo, prieš, vadindami tai užgavėnių sauvalė, po kurios turinti ateiti gavėnia; vadin-as, dar didesnė nelaisvė. Tad visokiomis pajėgomis kvėpė dvasiškijai savo jaunuomenei supratimą, jog “geriausias patriotizmas bus ieškoti jirma Dievo karalystės ir Jo teisybės, destis, gairinti prisirišimą prie šv. Bažnyčios, taisyti žmonių papročius, juos blaivinti, žiebt juose Dievo ir artimo meilę, neišskyriant nė neprietelių, ir ramiai laukti visa ko kita iš Dievo, kurs ką prižada, tai tesi”.

Be to, nuolat priminėjo klierikams Apaštalo žodžius: “kas Dievo karą kariauja, kad nesikištų į pasaulio dalykus”, destis, nedalyvautų jokiose demonstracijose, nė paslaptiniuose suokalbiuose, nes tai priešinga Bažnyčios dvasiai ir jos reikalavimams. Kaip tai rektoriaus kun. Dovydaičio agitacijai pavyko liudija faktas, kad iš 150 Varnių seminarijos klierikų nė vienas nebuvo sokompromituotas, nors iš kitų įstaigų veik visa paaugusioji moksleivija buvo išėjusi į sukilėlius. Tai nebuvo taip lengva padaryti. Lenkmetis buvo išsiplėtęs visame krašte.

Varnių seminarijos klierikai buvo susitarę dalyvauti sukilime ir visi iki vienam padavė rektoriui prašymus paleisti juos — “namo” dar prieš atostogas. Seminarijoje buvo neramu. Upas pakilus, ėjo agitacijos, kurstymas, gandai apie nuolatinius mušius su rusų kariuomene. Kur čia beis į galvą mokslai ir kiti ramieji dalykai! Klierikai “buntavojo” seminarijoje, murmėjo, įtarinėjo, net savo vyresnybę skundė ji esanti nepatriotinga, jai busią viso pasaulio gėda, nuolat triukšmavo — ir tvarka visiškai suiro. Na, kaip paprastai tokiuose atsitikimuose.

Nieko nepagelbėjo šiaip jau toki dideli vyskupo Valančiaus ir rektoriaus Dovydaičio autoritetai. Veltui vyskupas Valančius paslapčiomis dėstė, sukilimas esąs organizuotas tiesiog kvailai, be jokio ištesėjimo, be jokių pajėgų, tiesiog plikomis rankomis, vienomis tik užsidegusiomis širdimis. Buvo žinoma ir tai, jog Lietuvos bajorija veik visa pridera į “Baltuosius” ir yra tos pat nuomonės, kaip ir Valančius; ir eina ji tik galvų padėti, be jokios vilties laimėti, nes pasipriešinti žaliagalviai jaunuomenei nebuvo galima, o palikti ją viena nedora.

Grynos kultūros, gryno tikėjimo žmonės, vyskupas Valančius ir kun. Dorijos neuždarytų, kad vyskupija neliktų vydaitis, itin bijojo, kad jiems semina-be kunigų, nes jų reikia, lygiai laisvėj, lygiai nelaisvėje esant. Trukšmas nesiliaujant, pagaliau, atėjo į didelę audi-

toriją rektorius Dovydaitis. Nepaprastai maldingai ir nusižeminęs sukalbėjo: “Ateik, Šventoji Dvasia” ir šitaip prabilo į trukšmuojantį jaunimą.

— Kai aš įeinu į kuriuos namus ir pirmame kambaryje pamatau netvarką, nešvarumą, tai čia nė kepurės nenusiimu — einu toliau ir tik ten kepurę nusiimu bei sveikintis imu, kur jau visa randu tvarkoje. Taip ir dabar su jumis: su visais nėra ko nė kalbėti: jus murmate, rėkaujate, skundžiate. Išsirinkite kurį vieną atstovą ir tegul jis man pasako, delko jus manim nepasitikite, kai aš esu ne tik kunigas, kurs myli savo tikėjimą, bet ir lietuvis, kurs pirmas yra pasirengęs savo galvą padėti už tėvynę.

Klierikai liepė kalbėti pačiam didžiajam patriotui Chochłowskiui, kuris daugiausia ir kėlė triukšmą. Kaip tarp draugų jis lermavo, buvo nieko; rodės gerai, bent pakenčiamai; bet kai ėmė kalbėti Rektoriui, visa tai pasirodė toki pliauškalai, jog susigėdę draugai gavo jį pavaryti šalin.

— Cirtautą rinkimės! Tegul jis kalba! — pasišaukė busimąjį Žemaičių vyskupą.

Išėjo prieš rektoriaus katedrą didžiulis šaltas inteligentingas jaunikaitis ir tarė:

— Aš pats esu nuomonės, jog mums, klierikams, reikia palikti seminarijoje. Tačiau nuo draugų nesiskiriu ir prašymą mane paleisti esu įteikęs.

Jo buta net anksčiau ruošta į mišką, į sukilėlius.

— Matote — tarė rektorius Dovy-

daitis — ir jusų pačių rinktinas tą pat sako — reikia neiti iš seminarijos. Tad ir likite, atsiėmę prašymus.

Klierikai nutiko ir paliko neišėję į maištininkų kariuomenę. Kaip rektorius Dovydaitis žiurėjo į 1863 metų sukilimą arba lenkmetį, yra išdėjęs pradžioje trečiosios dalies savo “Šiaulėniškio Senelio”. Jisai sako: “Tai dabar galime numanyti, ko Dievas iš mūsų nori: atgailos ir dorybės”. Niekur čia nesimato politinių uždavinių, laisvės troškimo, aiškaus siekimo. Sukilimas Dovydaičiui yra užėjęs, kaip užaina ir kiti priepuoliai: marai, sausmečiai ar kitas kas svetimas.

Tuo tarpu sukilėlių burius taisė ir tvarkė Narbutas, Lingevičius, Kolyška, pulkininkas Jablonovskis, Bitis ir kiti. Itin didelis darbas ėjo nuo Naujųjų 1863 metų iki Velykų. Bažnyčiose nesiliovė ypatingosios Mišios, laikomos, kad pasisektų nuversti rusų valdžia ir giesmės; giesmės tiesa tautiška-lenkiškai patriotinės, vis delto žemaičiams, bent turiniu, jei ne žodžiais, suprantamos. Žemaitiškai, berods, tik vieną per visus trejus metus sudėję ar iš lenkų kalbos išsivertę: “Dieve, kas mūsų Tėvynė Šventa”.

Varnių klierikai, nors iš namų buvo atvažiavę visai pasirengę dar prieš Velykas išeiti į mišką, atsivežę net tam tikrus drabužius persivilkti, numetus ilgą sutaną, matėme, paliko. Nieko negelbėjo nė kurstymai klieriko Sudimto, kurs į Varnių seminariją tyčia, tur but, buvo persikėlęs iš Vilniaus seminarijos.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

— Protestantų Bažnyčių Sąjunga padarė tyrinėjimus kiek kokia tikyba duoda finansinės paramos tikybos reikalams. Sulig paskelbtomis skaitmenimis Jungtinėse Amerikos Valstybėse ir Kanadoje tikybos reikalams kas metas sudedama 648 milijonai dolerių. Tikybomis skaitant šitiek duota: Katalikai sudėjo 168 milijonus, metodistai — 135 milijonus, presbiterijonai — 72 milijonu, baptistai — 70 milijonų, episkopalai — 39 milijonus, kongregacijonistai — 26 ir pusę milijonų, Kristaus Mokiniai — 20 suvirš milijonų. Žydai savo tikybiniams reikalams sudėjo 18 ir pusę milijono dolerių. Čia įskaitoma misijų reikalai, gailestingieji darbai ir Bažnyčios palaikymas.

— Šiomis dienomis New Yorko mieste pačiame Harlem centre atidaryta juodukių seselių vienuolynas, kurios vadinasi Tyriausios Švenč. Panelės Marijos Širdies Tarnaitės. Jos yra pasišventę darbai savo tautiečių tarpe. Toji vienuolija buvo įsteigta Savannah mieste, Georgia valstybėje, 1917 metais. Dabar jų vyriausios valdybos namai irgi pernešti į Harlem. Seselės atlieka begaliniai prakilnų darbą kaip tikybos taip ir gailestingumo srityje.

ITALIJA. — Baigiantis 1926 metams Romoje buvo švenčiama 300 metų sukaktuvės pašventimo didėsės šv. Petro bazilikos. Toji bažnyčia buvo statoma per 176 metus. Pradėta statyti 1450 ir baigta 1626 metais. Štai kodėl 1926 metais buvo švestas tosios sukaktuvės. Bažnyčia buvo iškilmingai pašvesta šv. Tėvo Urbono VIII. Visa bažnyčia pastatyti ir išpuošti kainavo 48 milijonus dolerių. Tai gražiausia visame pasaulyje bažnyčia. Josios užlaikymas kas metai kainuoja \$39,500. Kadangi jai priklauso daug savasties Romos apielinkėse ir vidurinėje Italijoje, tai iš tų pajamų bažnyčia ir josios tarnai užlaikomi.

— Šv. Tėvo įstaigos Romoje mokėdavo italų valdžiai 750,000 lyrų, tai didelė suma pinigų. Kadangi tos įstaigos yra daugiausia mok-

slo ir gailestingumo įstaigos, todėl šv. Tėvas pareikalavo italų valdžios, kad tasias taksas sumažintų. Valdžia jas sumažino iki 450,000 lyrų arba amerikietiškais pinigais \$20,000.

OLANDIJA. — Šitoje šalyje katalikų tėra tiktai vienas trečdalis, bet jie gerai susiorganizavę. Turi dabar jau įsisteigę ir savo universitetą, kuris gyvuoja jau trečias metas. Pirmuo jo rektorium buvo garsusis, daugeliui lietuvių žinomas, Friburgo universiteto profesorius Langen Wendelis. Antru rektorium buvo Raaymakers ir šįmet yra garsus klasikų žinovas prof. kun. Slijpen. Universitetas kas metai auga. Pirmais metais tebuvo tiktai 189 mokiniai, antrais — 288, šįmet gi jau yra 327. Daugiausia studentų yra literatūros skyriuje, butent 178; teisių — 136 ir teologijos — 13. Mat, čia tegali mokintis teologijos tiktai kunigai, todėl suprantamas mažas studentų skyrius. Jiems yra skirta gyvenamoji vieta Piuseonviet, kuri, panašiai kitų universitetų kolegijos, yra tikriau sakant seminarija. Ji pavadinta dabartinio šv. Tėvo vardu, kadangi jįsai jos įsteigimui paaukojo 50,000 florenų. Olandijos katalikai nuolatos auga ir stiprėja ir savo pavyzdžiu moko kitas tautas kaip reikia organizuotis ir kilti pažangoje.

— Pirmą kartą didžiojo karo Tarptautinė Blaivybės Lyga laikė savo seimą Olandijoje Heldhausen mieste. Čia dalyvavo atstovai iš Vokietijos, Prancuzijos, Belgijos ir Olandijos. Seime pirmininkavo vienas Olandijos ministrų, kuris buvo oficialus valdžios atstovas. Šitoji Lyga turi labai daug narių ir keleta tukstančių skyrių įvairiose Centralinėse ir Vakarinėse Europos valstybėse. Jos didelis globėjas buvo garsusis Belgijos kardinolas Mercier. Jis prieš karą paprastai patsai visuomet tuose semuose dalyvaudavo, nežiurint kokioje valstybėje jie buvo laikomi. Lyga yra remiama ne tiktai Bažnyčios, bet kaikurių net valstybių.

MUSŲ DARBAI

Ištraukos iš laišku.

“Siunčiu savo dienos uždarbį Tėvų Marijonų kolegijai. Gaila, kad ši kartą negalėjau daugiau paaukoti. Dabar mes persikraustėme į kitą miestą; turėjome daug išlaidų. Kaip susitvarkysime namieje, nuvažiuosiu į Philadelphiją ir bandysiu prikalbinti daugiau remėjų. Ir dabar kaip tik susieinu su kuo, tai vis paaiškinu apie mūsų tą svarbią įstaigą. — Labai linksma, kad mūsų šalėlė liko ištraukta iš bedievių žabangų. Nejaugi ta laisvė, taip brangiai iškovota, turėjo taip lengvai pražudyta? Dievo mums buvo kitaip skirta. Jisai laimina Lietuvai, laimina ir mums jos vaikams Amerikoje. — J. Poškienė, Drexel Hill, Pa.”

“Mes Marijonų Kolegijos Remėjai neteko savo garbingojo Vado Arkivyskupo Matulevičiaus. Mūsų skyrius savo susirinkime nutarė duoti auką ant šv. Mišių. Todėl buvo atlaikytos šv. Mišios už Arkivyskupą Matulevičių. Butų gera, kad ir kiti Remėjų skyriai taip padarytų. — V. Parulis, Worcester, Mass.”

“Gerbiami Tamstos, malonėkite priimti nuo manęs čekį \$11.00. Už \$6 prenumeruoju “Draugą”, už \$2 — “Laivą” ir likusius \$3,00 Bernaičių Kolegijai. Rudenyje buvau atsiuntęs Dienos Uždarbį \$5, bet sumaniau ant tokio brangaus darbo vėl kiek išgalėdamas paaukoti. Toji mokykla mums katalikams yra labai naudinga ir reikalinga.”

“Gerbiamieji, siunčiu Jums surinkus pašto ženklelius. Pasižadu ir toliau rinkti. Rašysiu net į Lietuvą savo giminėms, kad ir jie tuos ženklelius rinktų. — A. Dikenienė, Gary, Ind.” Butų geriau, kad iš Lietuvos pašto ženklų nesųstų “Laivui” į Ameriką, bet pasiųstų “Šaliniui” į Mariampolę.

“Mes laukiame “Laivo” kiekvieną savaitę su pasiilgimu kada jis atplauks pas mus, apsirovęs gražiais naudingais pasiskaitymais. Ačiu daugelį kartų už Jusų pasidarbavimą ir vargą, kurį Jums tenka dėl mus gero patirti. Ačiu,

kad atleidžiate du numeriu. Tokiu būdu aš galiu ir kitiems perduoti pasiskaityti. Visi, kuriems teko “Laivas” skaityti, dėkoja labai daug sykių ir vis, kuomet mane patinka, tai klausinėja, ar “Laivas” dar neatplaukė. Ir gavę labai džiaugiasi, skaitydami. — Jurbarkietė.”

Kolegijos Remėjai:

M. Mikalauskiene Chicago Heights, Rem.	\$3.00
E. Daukšienė ” ”	3.00
G. Minatienė Braddock, Pa. D. Už. . .	5.00
P. Šapkauskis ” ”	3.00
J. Bolerauskas Westfield, Mass.	” 5.00
V. Tumaitė Mattapan, Mass.	” 3.00
Moterų Sąjungos 55 kp. Chicago Auka	12.50
B. Bagdonienė Maywood, Ill. Rem. . .	3.00
A. Stoškienė, Melrose Pk., Ill. Rem. . .	3.00
J. Žvirblis, ” ”	3.00
K. Grigaitienė ” ”	3.00
K. Čiapienė ” ”	3.00
B. Zuotienė, S. Boston, Mass.	” 3.00
O. Kriščiuniūtė, Worcester, Mass.	” 3.00
M. Orinienė, ” ”	3.00
V. Senuliūtė Lietuvon ”	3.00
V. Saunoris, Chicago, Ill.	” 3.00
P. Sabaitė, Tamaqua, Pa. D. U.	5.00
O. Vitkauskaitė ” ”	5.00
V. Gurnavičienė ” Rem.	3.00
Sr. Vincent, Bedford, Pk., N. Y.	” 3.00
Zelionienė, Detroit, Mich.	” 3.00
Marcinkevičienė, Elizabeth, N. J.	” 3.00
Šv. Juozapo Dr-stė, Sheboygan, Wis. Auka	12.50
Šv. Kazimiero Dr-stė ” ”	12.50
O. Aldakauskienė ” Rem.	3.00
A. Vengeliene, Christopher, Ill.	” 3.00
A. Jankauskienė, Chicago, Ill. Amž. Rem.	50.00
M. Bieliauskienė, Brooklyn, N. Y. Rem.	3.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Geradariams nuoširdžiai dėkoja

Remėjų Centras.

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Ką reikia daryti? Vienas kunigas, kuriam mokslą einant aš daviau daug pinigų, dabar visai mane užmišo. Nei laiškų nerašo, nė skolintus pinigus gražina. Šiandie jau klebonauja, bet apie skolą nesigirdi. *Philadelphietis.*

ATSAKYMAS. — Tam kunigui Tamsta turite parašyti laišką ir paprašyti, kad skolą sugrąžintų. Patsai klausimas ne aiškus. Tamsta sakote, kad mokslą einant jam davei pinigų, dabar gi sakai, kad skolintus pinigus negražina. Taigi reikia laišku jam priminti, kad tie pinigai buvo paskola ir jisai juos Tamstai sugrąžins.

KLAUSIMAS. — Lietuvoje žmonės daugiau pasninkauja pėtnyčioje ir subatoje, čia gi Amerikoje seredoje ir pėtnyčioje. Prašau paaiškinti, kuri tų dviejų dienų — sereda ar subata — yra pasninkui tinkamesnė? *Philadelphietis.*

ATSAKYMAS. — Nelygiai visose vietose ir Lietuvoje žmonės pasninkauja. Čia diena nesvarbu. Savaime suprantamas pasninkas pėtnyčioje. Gavėnios metu reikia dar vieną dieną pasninkauti, bet kurią, tai visiškai nesvarbu. Tinkamesniam visgi sutvarkymui vietinė bažnytinė valdžia nuskiria pati kurią dieną reikia pasninkauti ir jau to paskyrimo reikia laikytis.

KLAUSIMAS. — Kelintas dabar popiežius yra po mirusio popiežiaus Pijaus X? Man rodosi, kad popiežium buvo po Pijum X dar Benediktas XIV ar XV, o dabar randasi Pijus XI. Prašau paaiškinti kada jie buvo rinkti

Amerikietiška Lietuwaitė, Gary, Ind.

ATSAKYMAS. — Dabar popiežium arba tikriau sakant šv. Tėvu yra Pius XI, kuris iš eilės yra 261, skaitant nuo šv. Petro Apaštalo. Jisai buvo išrinktas šv. Tėvu 1922 metais 6 d. vasario ir apvainikuotas 12 d. vasario mėnesio. Prieš jį

šv. Tėvas buvo Benediktas XV, kuris buvo išrinktas 1914 metais. Šv. Tėvas Pius X buvo išrinktas 1903 ir valdė Bažnyčią iki 1914 metų.

KLAUSIMAS. — Aš buvau įsirašiusi į Karmeliaus škaplierių ir patogumui nešiojau medalikėlį. Kuomet tasai sugedo, kito neturėjau ir dabar jau senas laikas kaip nenešioju. Nekalbu nė poterių. Ar tai yra nuodėmė, ir kokia? Kaip tai pataisyti? *A. Lietuwaitė, Gary, Ind.*

ATSAKYMAS. — Jeigu kas įsirašo į škaplierius, bet jų nenešioja ir maldų nekalba, tai negauna jokių atlydų, bet nuodėmės nėra jokios. Tamsta gaud tinkamą medalikėlį, duok kunigui pašvesti ir vėl pradėk nešioti. Bet neužmiršk kasdien atkalbėti reikalingas maldas, kad atlydus galėtumei įgyti, nes kitaip yra tuščias medalikėlio nešiojimas.

KLAUSIMAS. — Ar gėrimas alaus ir saidės laužo pasninką ar ne? Ar tankus vandens gėrimas pasninką laužo. Ką tai reiškia pavalgyti vieną sykį gavėnioje? *O. L., Chicago, Ill.*

KLAUSIMAS. — Aš girdėjau, kad šv. Pranciškus kiekvieną subatą aplanko tretininkus skaistyklėje. Ar tai tiesa?

“Lavo” Skaitytoja.

ATSAKYMAS. — Čia reikia tą pasakymą tinkamai suprasti. Kad šv. Pranciškus iš dangaus eina į skaistyklą aplankyti tretininkų, tai netiesa, nes Bažnyčios mokslas mus tokių dalykų nemoko. Bet kad šv. Pranciškus užtaria danguje pas Dievą už tretininkus esamus skaistyklėje, tai tiesa, nes mus Bažnyčia moko “Šventųjų Bendravimo”. Kadangi šv. Pranciškus yra tretininkų brolijos įsteigėjas, tai žinoma, kad jam jo vaikeliai yra ypatin-gai brangūs ir jų jisai neužmiršta dan-guje.

Lietuvos Žinios

— Jau paruoštas mūsų Konstitucijos pakeitimo projektas ir bus įteiktas Seimo nariams su juo susipažindinti.

— Valdžia ruošia naujas taisykles žemei pirkti Lietuvoje. Iki šiol, kaip svetimų valstybų piliečiams, taip ir lietuviams iš Amerikos, jeigu jie jau buvo priėmę Amerikos pilietybę, nevalia buvo laisvai įgyti pas mus nejudamojo turto. Dabar lietuvių amerikiečių teisės šio žvilgsniu bus sulyginotos su Lietuvos piliečiais. Tuo budu turtingesnieji amerikiečiai galės grįžti Lietuvon, pirkti čia didesnius žemės plotus, pritraukti į mūsų kraštą Amerikos kapitalą. Bus tai naudinga patiems pinigų savininkams, nes Lietuvoje nuošimčiai iš kapitalo didesni, negu Amerikoje: taipogi ir visas mūsų kraštui bus tai naudinga, nes apyvartoje bus daugiau litų.

Broliams amerikiečiams.

Eina jau antri metai, kaip Lietuvoje veikia Sąjunga Vilniui Vaduoti. Savo uždavinį ji

yra nustačiusi savo įstatuose ir paskelbusi 1925 m. birželio 15 d. atsišaukime "Į lietuvių tautą".

"Sąjungos uždavinys — bendru gyvu darbu jungti visus lietuvius, stiprinti jų meilę Vilniaus kraštui ir pasiryžimą jį atgauti — remti Vilniaus krašto lietuvius, tautinį ir politinį jų veikimą, — ginti juos ir užtarti, skelbti visam pasauliui apie jų reikalus, skriaudas ir kančias, palaikyti visu kuo kiekvieną darbą, kuris artins Vilniaus atvadavimą, remti kiekvieną organizaciją, kuri šiuo ar tuo budu padeda vilniečiams gintis nuo okupantų. Sąjunga nesiriša su kuria politikos partija ar vienos kurios pasaulėžiūros žmonėmis, bet eina į visą tautą, į visus lietuvius ar bus jie ar šios ar tokios, o kad ir jokios partijos, ir į visas organizacijas, šaukdama derinti stiprinti savo darbus žygius kreipti juos Vilniaus linki" ("Į lietuvių tautą").

(Bus daugiau).

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24th, 1922.

Or "Laivas" (The Ship) published Weekly at Chicago, Ill., for October 1st, 1926, State of Illinois, County of Cook.

Before me, a Notary Public in and for the county of aforesaid, personally appeared Rev. Dr. K. Matulaitis, who having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the manager of the "Laivas" and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management, etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required, by the Act of August 24 1922 embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher: Marian Fathers, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

Editor: Rev. Dr. J. Navickas, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

Managing Editor: None.

Business Manager: Rev. Dr. K. Matulaitis, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

2. That the owners are: Marian Fathers, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

3. That the known bondholders mortgages and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds mortgages, or other securities are: none.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder of security holder

appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

Rev. Dr. K. Matulaitis

Sworn to and subscribed before me this 29th day of March, 1927

Anton R. Valonis

(May commission expires Jan. 7, 1929).

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNA, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.)

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.